

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 28/03-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2003 prerokoval prijatú sťažnosť E. V. a Ing. J. V., obaja bytom B., zastúpených komerčnou právnickou Mgr. I. G., S. T., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 142/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 142/99 p o r u š i l právo E. V. a Ing. J. V., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 142/99 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. E. V. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún) a Ing. J. V. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré je im Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. E. V. a Ing. J. V. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 10 640 Sk (slovom desaťtisícšesťstoštyridsať slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť komerčnej právničke Mgr. I. G., S. T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 28/03-11 z 5. februára 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť E. V. (ďalej aj „sťažovateľka“) a Ing. J. V. (ďalej aj „sťažovateľ“), obaja bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených komerčnou právničkou Mgr. I. G., S. T., v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie ich záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní o náhradu škody z titulu neplatenia nájomného vedenom pod sp. zn. 14 C 142/99 na konanie.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali, aby ústavný súd okrem vyslovenia porušenia označených práv prikázal okresnému súdu v predmetnej veci konať bez zbytočných prierahov, priznal obom sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie po 100 000 Sk pre každého z nich a napokon priznal náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré vyčíslili v sume 10 640 Sk.

V rámci prípravy ústneho pojednávania sa na základe žiadosti ústavného súdu k opodstatnenosti prijatej sťažnosti (ďalej len „sťažnosť“) písomne vyjadrili obaja účastníci konania: Okresný súd Bratislava III, zastúpený jeho predsedom, vyjadrením č. Spr. 3094/03 z 11. júla 2003 a sťažovatelia, zastúpení svojou právnou zástupkyňou, stanoviskom z 28. augusta 2003.

K dôvodnosti ústavnej sťažnosti sa okresný súd vyjadril „...v intenciách listu predsedníčky Krajského súdu v Bratislave Spr. 2054/01 zo dňa 17. 8. 2001, ktorým odpovedala na žiadosť sťažovateľky E. V. o prešetrenie vybavenia sťažnosti tak, že v uvedenej veci k prierahom v konaní došlo a naďalej pretrvávajú, ako aj listu predsedu Okresného súdu Bratislava III Spr. 2041/01 zo dňa 18. 3. 2002, ktorým bola vyhodnotená sťažnosť E. V. zo dňa 5. 11. 2002 za dôvodnú“.

Právna zástupkyňa sťažovateľov vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu uviedla, že „...na podanej ústavnej sťažnosti sťažovatelia v plnom rozsahu trvajú. Vyjadrenie predsedu Okresného súdu Bratislava 3 pána JUDr. B. T. ako zástupcu porušovateľa len potvrdzuje, že v súdnom konaní 14 C 142/99 došlo k prierahom a tieto naďalej pretrvávajú. Túto skutočnosť nakoniec potvrdila aj predsedníčka Krajského súdu v Bratislave listom zo dňa 17. 8. 2001 Spr. 2054/01“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť

prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu dotknutého súdneho spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Sťažovateľka podala 30. novembra 1999 žalobu proti S. B. (ďalej aj „žalovaný“) o náhradu škody – zaplatenie nájomného za užívanie bytu.

Okresný súd 14. decembra 1999 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku (zaplatený 23. decembra 1999) a zaslal žalobu žalovanému na vyjadrenie.

Pošta vrátila 10. januára 2000 zásielku pre žalovaného ako nedoručenú. Z uvedeného dôvodu okresný súd vyzval 6. marca 2000 sťažovateľku, aby mu oznámila adresu žalovaného. Sťažovateľka 10. marca 2000 oznámila súdu adresu žalovaného do jeho zamestnania.

Dňa 7. apríla 2000 podala sťažovateľka návrh na vydanie predbežného opatrenia. Okresný súd tento návrh uznesením z 11. apríla 2000 zamietol.

Sťažovateľka 26. apríla 2000 upravila petit žaloby a do konania pristúpil na strane žalobcov jej manžel (Ing. J. V.).

Ďalšia zásielka žalovanému (aj s vyššie uvedeným uznesením) bola 10. mája 2000 vrátená okresnému súdu poštou ako nedoručená (nebola zaslaná na adresu zamestnávateľa, ale na pôvodnú adresu žalovaného).

Sťažovatelia 6. júna 2000 žiadali o vytýčenie termínu pojednávania a zároveň žiadali, aby bol opis žaloby doručený právnej zástupkyňi žalovaného alebo do jeho zamestnania.

Okresný súd 4. júla 2000 požiadal Obvodné oddelenie Policajného zboru Bratislava – Rača o doručenie zásielky žalovanému (opäť na jeho pôvodnú adresu).

Dožiadané obvodné oddelenie Policajného zboru odstúpilo 19. júla 2000 predmetnú zásielku na miestne príslušné Obvodné oddelenie Policajného zboru Bratislava V – Juh (tento policajný orgán vrátil zásielku 19. septembra 2000 ako nedoručiteľnú).

Na sťažnosť sťažovateľov (na prietahy v konaní) odpovedal predseda okresného súdu listom 17. októbra 2000 (prietahy nekonštatoval).

Okresný súd 30. októbra 2000 dorubil sťažovateľom súdny poplatok (obratom uhradený).

Dňa 2. februára 2001 bol daný pokyn súdnej kancelárii na doručenie predvolania na pojednávanie (termín: 7. marec 2001) účastníkom konania, doručenie žaloby a uznesenia (z 11. apríla 2000) žalovanému na jeho adresu v zamestnaní.

Dňa 2. marca 2001 predložila právna zástupkyňa žalovaného súdu splnomocnenie (na zastupovanie v tomto spore) a žiadala o odročenie pojednávania.

Pojednávanie konané 7. marca 2001 bolo odročené na neurčito. Sťažovatelia predložili súdu fotokópie ústrižkov (poštových poukážok) o platení nájomného žalovaným (na vyžiadanie súdu z 23. mája 2001 sťažovatelia predložili 28. mája 2001 druhopisy fotokópií ústrižkov).

Dňa 8. októbra 2001 okresný súd zaslal právnej zástupkyňi žalovaného fotokópie ústrižkov o platení nájomného žalovaným, aby sa k nim vyjadrila.

Podpredseda okresného súdu 22. októbra 2001 odpovedal sťažovateľom na ich sťažnosť na prietahy v konaní (reprodukoval stanovisko predsedníčky Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorá v odpovedi sťažovateľom konštatovala existenciu prietahov).

Dňa 5. novembra 2001 podali sťažovatelia predsedovi okresného súdu opakovanú sťažnosť na prietahy a vzniesli námietku zaujatosti zákonnej sudkyne (vyjadrenie sudkyne zo 14. novembra 2001).

Dňa 18. marca 2002 v odpovedi sťažovateľom uznal predseda okresného súdu ich sťažnosť za dôvodnú.

Sťažovatelia 3. apríla 2002 vzali späť námietku zaujatosti (súdny spis vrátený späť 17. apríla 2002 z krajského súdu).

Dňa 20. júna 2002 bol daný pokyn súdnej kancelárii na doručenie predvolaní na pojednávanie (termín: 20. september 2002) a doručenie rozšíreného návrhu (žaloby) a pokusu o zmier právnej zástupkyňi žalovaného.

Dňa 21. augusta 2002 daný pokyn súdnej kancelárii na preloženie termínu pojednávania na 18. október 2002 (z dôvodu školenia).

Sťažovatelia 11. októbra 2002 upravili petit žaloby (celkovú sumu nájomného).

Pojednávanie konané 18. októbra 2002, na ktorom bol vykonaný neúspešný pokus o zmier, bolo odročené na neurčito (právna zástupkyňa žalovaného žiadala lehotu na oboznámenie sa s rozšíreným návrhom).

Sťažovatelia 13. januára 2003 žiadali o vytýčenie termínu pojednávania (v uvedený deň bola doručená aj ich sťažnosť ústavnému súdu).

Dňa 26. marca 2003 ústavný súd (II. ÚS 224/02) vrátil súdny spis sp. zn. 12 C 66/99 (a aj spis sp. zn. 14 C 142/99) späť okresnému súdu (ústavný súd nálezom z 21. mája 2003 vo veci sťažnosti sťažovateľov z 9. októbra 2002 na prietahy v konaní vo veci sp. zn. 12 C 66/99 vyslovil, že ich základné právo porušené nebolo).

Podľa úradného záznamu z 10. apríla 2003 bola opatrením predsedu okresného súdu z 26. februára 2003 vec sp. zn. 14 C 142/99 pridelená inému sudcovi.

Dňa 17. apríla 2003 bol daný pokyn súdnej kancelárii na pripojenie spisu sp. zn. 12 C 66/99 (podľa úradných záznamov z 22. apríla 2003 a 23. mája 2003 je spis od 9. apríla 2003 na krajskom súde na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľov).

Dňa 7. júla 2003 bol daný pokyn súdnej kancelárii na predvolanie účastníkov na pojednávanie (termín: 21. október 2003).

Súdny spis sp. zn. 14 C 142/99 bol 18. júla 2003 doručený ústavnému súdu a vrátený späť 2. septembra 2003.

K sťažnosti bola (okrem iných písomností) pripojená už vyššie uvádzaná odpoveď predsedníčky krajského súdu č. Spr. 2054/01 zo 17. augusta 2001 na sťažnosť sťažovateľov na spôsob vybavenia ich sťažnosti na prietahy v konaní (vo veciach sp. zn. 12 C 66/99 a sp. zn. 14 C 142/99) podpredsedom okresného súdu listom č. Spr. 2086/00 zo 17. októbra 2000.

Po prešetrení sťažnosti predsedníčka krajského súdu „...dospela k záveru, že vo veciach vedených na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12 C 66/99 a sp. zn. 14 C 142/99 k prietahom došlo a tieto naďalej pretrvávajú. Súd v oboch veciach koná liknavo a to aj od podania Vašej sťažnosti na okresný súd v auguste 2000, keď ... vo veci sp. zn. 14 C 142/99 bol po odpovedi na Vašu sťažnosť úkon vo veci vydaný až 5. 2. 2001 a to nariadením pojednávania na deň 7. 3. 2001, ktoré bolo odročené na neurčito a od toho času sa vo veci nekoná. Tento prietah bol spôsobený aj dlhodobou práceneschopnosťou JUDr. B.

Z týchto dôvodov Vašu žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom resp. podpredsedom súdu považujem za opodstatnenú“.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa odseku 2 citovaného článku ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa odseku 3 citovaného článku ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.“

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...)“.

2. V petite svojej sťažnosti sťažovatelia žiadali vyslovenie porušenia vyššie označených základných práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázanie okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných priet'ahov, priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške po 100 000 Sk každému zo sťažovateľov a trov ich právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Okresný súd vo svojom vyššie citovanom vyjadrení uznal sťažnosť sťažovateľov za dôvodnú a priznal v zmysle už vyššie citovaných odpovedí predsedníčky krajského súdu č. Spr. 2050/01 zo 17. augusta 2001 a predsedu okresného súdu č. Spr. 2041/01 z 18. marca 2002, že v uvedenej veci k priet'ahom v konaní došlo a naďalej pretrvávajú.

Sťažovatelia v stanovisku k vyjadreniu okresného súdu vyslovili názor, že toto vyjadrenie „...len potvrdzuje, že v súdnom konaní 14 C 142/99 došlo k priet'ahom a tieto naďalej pretrvávajú“.

Sťažovatelia podali opakovane sťažnosť na priet'ahy v konaní v zmysle príslušných ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, no tieto nevedli k náprave.

3. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 2 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako ESLP) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

3.1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je konanie okresného súdu o náhradu škody spôsobenej neplatením nájomného za užívanie bytu, ktoré sa začalo 30. novembra 1999 (v prípade sťažovateľky), resp. (v prípade sťažovateľa) 26. apríla 2000, keď sťažovateľ pristúpil do konania, a je doteraz neskončené.

Ústavný súd zo skutočností uvádzaných okresným súdom ani z obsahu spisu nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver takej zložitosti posudzovanej veci, ktorá by mohla negatívne ovplyvniť jej doterajší priebeh konania. Ústavný súd pritom zohľadnil aj vzájomnú súvislosť súčasne prebiehajúcich konaní (12 C 66/99, 9 C 168/00), ktoré ovplyvnili postup okresného súdu v posudzovanom konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 142/99. Osobitne pritom prihliadol aj na skutočnosť, že v priebehu konania zomrela zákonná sudkyňa (22. januára 2003) a vec bola opatrením predsedu okresného súdu (26. februára 2003) pridelená inému sudcovi, čo si nepochybne vyžiadalo určitý čas potrebný na naštudovanie súdneho spisu.

3.2. Pokiaľ ide o „správanie“ sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priesťahom.

Úpravy petitu žaloby (týkajúce sa aktuálnej výšky nezaplateného nájomného), ako aj námietka zaujatosti zákonnej sudkyne (a jej späťvzatie po piatich mesiacoch) neboli takým správaním sťažovateľov, ktoré negatívne ovplyvnilo dĺžku konania, no najmä postup okresného súdu v tomto konaní.

3.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné priesťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Ústavný súd konštatuje, že vôbec prvým úkonom, ktorý je možné považovať za relevantný, bolo nariadenie pojednávania na deň 7. marca 2001, ktoré bolo odročené na

neurčito. Inými slovami, ústavný súd konštatuje, že v danej veci k prvému úkonu smerujúcemu k odstráneniu stavu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia ako účastníci súdneho konania nachádzajú, čo je základným účelom práva zaručeného v cit. článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02), dochádza po pätnástich mesiacoch (v prípade sťažovateľky), resp. po desiatich mesiacoch (v prípade sťažovateľa) od nápadu veci na okresný súd. K ďalšiemu významného obdobiu nečinnosti okresného súdu došlo od 8. októbra 2001 (žiadosť okresného súdu o vyjadrenie) do 18. októbra 2002 (pokús o zmier na pojednávaní).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného prehľadu predmetného súdneho spisu (pozri časť II tohto rozhodnutia) a s prihliadnutím na vyjadrenie okresného súdu ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu v predmetnom konaní nesmeroval k zabezpečeniu relevantných skutočností nevyhnutných na rozhodnutie vo veci samej, a bol teda v zmysle už vyššie uvedeného konaním, ktoré nevykazovalo znaky plynulého a efektívneho konania, teda bol konaním, ktorým došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na konanie bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a aj základného práva garantovaného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo zaručené podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa môže realizovať len prostredníctvom takého konania (činnosti) súdov, ktoré smeruje k odstráneniu právnej neistoty, kvôli ktorej sa občan obrátil na orgán súdnej moci. K zbytočným prietahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen samotným nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania, teda k právoplatnému rozhodnutiu vo veci, s ktorou sa obrátil na súd. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. II. ÚS 64/99, I. ÚS 98/99, I. ÚS 10/98).

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd vyslovil, že okresný súd v predmetnom konaní porušil právo sťažovateľov, aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietáhov,

zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prerokovanie ich záležitosti v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 tohto rozhodnutia.

4. Vzhľadom na doterajší priebeh konania v predmetnej veci a skutočnosť, že ani po uplynutí vyše troch rokov a 10 mesiacov od podania žaloby okresný súd ešte meritórne nerozhodol, považoval ústavný súd za potrebné v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázať okresnému súdu konať v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi priebeh konania tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali z dôvodu, že „...aj napriek tomu, že sa nejedná o komplikovaný súdny spor, strácajú nádej na spravodlivé, rýchle a účinné súdne konanie aj v budúcnosti“, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške po 100 000 Sk pre každého z nich.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02). Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd z ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s prihliadnutím na všetky okolnosti zakladajúce porušenie označených práv, ako aj na predmet sporu v napadnutom občianskoprávnom súdnom konaní a jeho význam pre sťažovateľov uznal podľa zásad spravodlivosti za odôvodnené priznať sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 Sk pre každého z nich.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právna zástupkyňa sťažovateľov si uplatnila úhradu trov právneho zastúpenia sťažovateľov v konaní pred ústavným súdom, ktoré vyčíslila vo výške 10 640 Sk.

Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je odôvodnená aplikácia ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, že požadovaná náhrada trov právneho zastúpenia zodpovedá platným právnym predpisom (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 591/2002 Z. z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci), a preto uložil okresnému súdu povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľov v sume 10 640 Sk. Vyplatenie priznanej sumy nebolo možné uložiť na účet právnej zástupkyne, pretože ani sťažovatelia, ani ich právna zástupkyňa tento účet nešpecifikovali pri uplatnení tejto náhrady.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2003